

POVESTEA ETERNITĂȚII

L'OLIU
O LA RESURRECCION
DE L'ETÈRNE

L'OLIVO
O LA
RISURREZIONE
DELL'ETERNO

El olivo
o el
résurrection
del eternel

L'OLIVIER OU LA
RÉSURRECTION
DE L'ÉTERNEL

CLAUDE MARTI
SALAZAR
PIERRE FRANÇOIS
LOUBATIÈRES

**Gli alberi, lui li amava
Da sempre: nelle prime
pieghe della sua memoria
c'erano grandi
foglie di platano che
danzavano nella
luce di mezzogiorno,**

**Les arbres, il les aimait.
Depuis toujours: dans les premiers
plis de sa mémoire il y avait
de larges feuilles de platane
dansant dans la lumière de midi**

**de ramèls de pin bruissent jol vent de cèrç
e lo perfum dels cacièrs en flors ofèrt
a las longas seradas de mai estriadas d'irondas.**

**ramidi pino fruscianti sotto il vento di cers
e il profumo delle acacie in fioredonato
alle lunghe serate di maggio striate di rondini.**

Mais tarde, homenzinho percorrendo os caminhos, tinha alargado o campo das suas amizades. Tinha provado as amoras púrpuras da amoreira preta, tinha aprendido a ternura da figueira que dá duas vezes os seus frutos e chora lágrimas de látex branco ao mínimo ferimento.

**Si era costruito dei nidi d'aquile
sui rami più grandi
degli alberi di noce.**

**Se había construido nidos de águilas
sobre las ramas maestras de los nogales.**

**Il avait façonné des arcs en noisetier et empli
son carquois de flèches de frêne durcies au feu.**

**Și-a făurit arcuri din alun și și-a umplut
tolba cu săgeți de frasin întărite în foc.**

**A lansat bărcuțe din scoarță de platani
pe apele torentului.**

**Aveva lanciato delle piroghe
di corteccia di platano
sulle acque di un torrente.**

**Aviá tubat d'acras cigaretas de tabac de sambuc
puèi tossit tranquilament darrièr
lo complici fulhatge d'un bois gigant.**

**Tinha fumado acres cigarros de
tabaco de sabugueiro e, depois, tossido
à vontade atrás da folhagem cúmplice
de um buxo gigante.**

**Chegava mesmo a falar com elas,
com as árvores! Era o cipreste
do fundo do jardim
ou a oliveira do fundo do campo
que ouviam as suas confidências,
as que nem os pais
nem os colegas devem ouvir.**

**Gli succedeva anche di parlare, agli alberi!
Il cipresso in fondo al giardino
o l'olivo in fondo al campo
raccoglievano le sue confidenze,
quelle che né genitori né compagni di scuola
devono sentire.**

Il posait ses mains sur le tronc choisi et ses grandes peines quittaient son cœur d'enfant pour se glisser dans le cœur ligneux de l'arbre: la mort du petit chat tigré, le zéro en maths, le départ de la petite amie emportée au loin par ses parents...Le bois vivant prenait son lot de douleur. Il repartait alors d'un pas différent, allégé par ce partage fraternel des malheurs.

Ponía sus manos sobre el tronco elegido y sus grandes penas abandonaban su corazón de chico entrando en el corazón leñoso del árbol : la muerte de gatito rayado, el cero en mates, la ida de la amiguita, llevada lejos por los padres...La madera viviente tomaba un buen lote de penitas. Y luego marchaba con un paso distinto, ligero por haber compartido fraternalmente la tristezas

La fiecare colț al vieții sale era plantat un pom, care rămânea pentru totdeauna un străjer în șirul amintirilor. Un tamarisc pentru Franqui pe Mediterană, un portocal pentru Castellon de la Plana, un eucalipt pentru Alger, un arbore de mango pentru Cuba, un măslin pentru Minerva, un pin negru pentru Hamburg, un cedru pentru Beirut, un alun pentru Cervione, un pin - pinyon pentru Roma, un stejar verde pentru Fueva strămoșilor aragonezi.

Ad ogni angolo della sua vita era piantato un albero che montava per sempre di guardia nella siepe dei ricordi.

Un tamarindo per La Franqui sul Mediterraneo, un arancio per Castellon de la Plana, un eucalipto per Algeri, un mango per Cuba, un olivo per Minerva, un pino nero per Amburgo, un cedro per Beirut, un nocciolo per Cervione, un pino a ombrello per Roma un carrasca - un leccio - per la Fueva dei suoi antenati aragonesi

Fin finala èra arribat a l'edat madura.

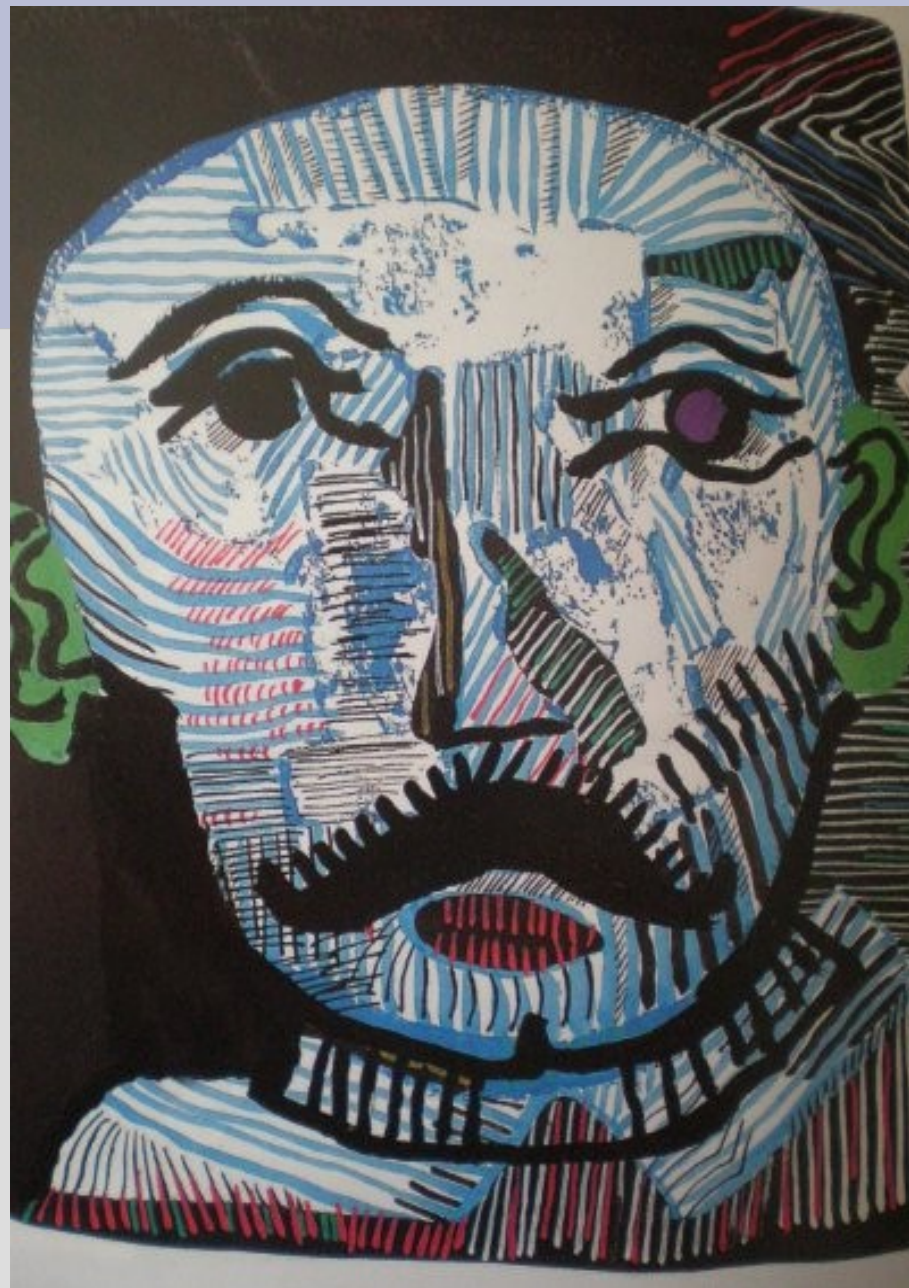
**L'edat madura per un òme,
es quand es vengut la frucha madura
de son existència pròpia,
rica de treball, de rescontres,
de família, d'ensages capitats,
de rendètz-vos mancats.**

**Lo temps vengut per el
de gerir son temps de retirada,
entracte de libertat susvelhada
permesa per la societat
abans la culhida finala.**

**Tinha, finalmente,
chegado à idade madura.**

**A idade madura, para um homem,
é quando ele se torna
o fruto maduro da sua própria existência,
rica de trabalho, de encontros, de família,
de tentativas conseguidas,
de encontros fracassados.**

**Chegou o momento, para ele,
de gerir o seu tempo de reforma,
intervalo de liberdade vigiada,
permitida pela sociedade
antes da colheita final.**

Le long des itinéraires coutumiers qu'il s 'était tracé à mi-chemin entre sa maison et l'horizon, les arbres l'attendaient. L'homme les saluait de la main, au fur et à mesure des rencontres.

A lo largo de los de los itinerarios habituales que se se había trazado, a medio camino entre su casa y el horizonte, los arboles le esperaban. El hombre los saludaba con la mano, al filo de cada encuentro.

Ao longo dos habituais itinerários que traçou a meio caminho entre a sua casa e o horizonte, as árvores esperavam-no. O homem saudava-as a toda com uma palavra, com um aceno, à medida que as ia encontrando.

De-a lungul drumurilor obișnuite, pe care le parcurgea, la mijlocul căii între casă și orizont, îl așteptau pomii. Omul îi saluta pe toți cu un cuvânt, cu un gest, pe măsură ce îi întâlnea.

Mai întâi, platanii de la marginea drumului, apoi smochinii, care cresc pe lângă case, migdalii de pe marginea viilor, chiparoșii protectori, pinii din Alpi cu ace moi, măslinii aliniați cuminte în îngrăditurile lor de piatră.

Omul îi știa coborând, ca și el, din întâia celulă născută în fierberea primelor oceane și îndrăgostiți, asemenea

Prima i platani del viale, poi le piante di fico che non amano allontanarsi dalle case, i mandorli in cima alle vigne, i protettivi cipressi, i pini domestici dai dolci aghi, gli olivi saggiamente allineati

all'interno di muretti a secco.

L'uomo sapeva che discendevano - come lui stesso - dalla prima

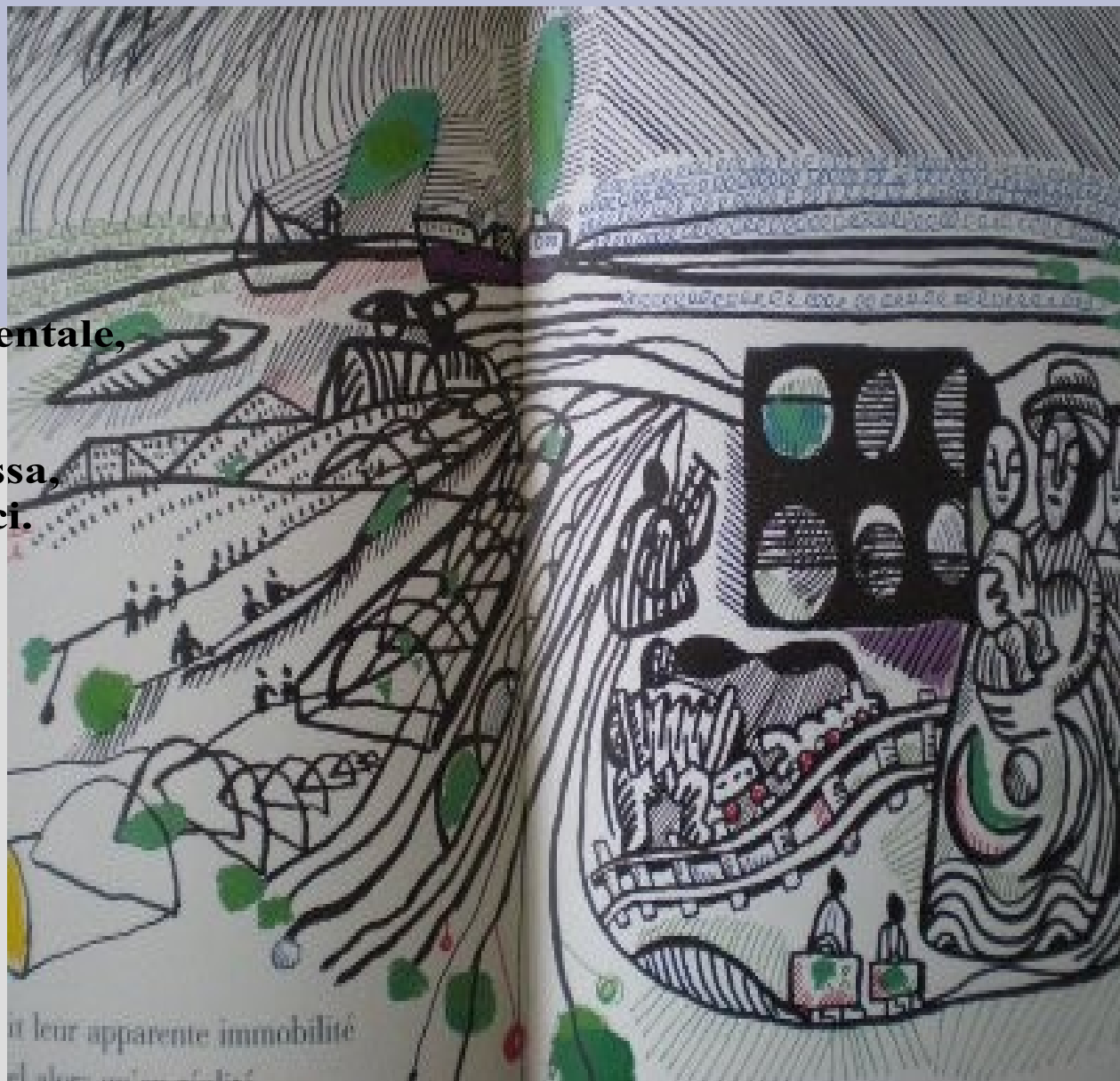
cellula nata nel "brodo" dei primi oceani e innamorata - proprio come lui - dei raggi del sole.

**Remirava lor immobilitat aparenta jol cèl alara qu'en
realitat èran de viatjaires infatigables...
Viatjaires, los arbres ? Perfièchament.
L'ametlièr e l'oliu avián passat Mediterranèa amb los
Foceans, èran cofondators de Massilia !**

**Egli ammirava la loro apparente immobilità
sotto il cielo mentre, in realtà, erano degli infaticabili
viaggiatori.....
Viaggiatori, gli alberi? Proprio così.
Il mandorlo e l'olivo avevano attraversato il
Mediterraneo con
i Focesi, erano i cofondatori della città di Marsiglia!**

**Il fico? Originario dell'Asia Occidentale,
un artista della dolcezza
celebrato dagli scribi del faraone,
l'albero divino della Terra promessa,
passato ad ovest con i marinai greci.
Il platano? Un turco naturalizzato
francese nel XVI.
Il pino domestico? Un Libanese.**

**Smochinul? Originar din Asia Occidentală, artist al
vorbelor blânde celebrate de scribii faraonului, pomul
divin al Pământului făgăduit, venit în vest cu marinarii
greci. Platanul? Un turc naturalizat francez în secolul al
XIV-lea. Pinul din Alep ? Un libanez.**

O cipreste? Um irano-sírio desembarcado nas nossas costas com um passaporte greco-romano!

Todos se tinham expandido à vontade diante do mar latino. Em seguida, tinham conquistado o interior do país, grãos transportados pelas charretes dos mercadores, presos nos bicos das aves, levados pelo vento.

Sem estes estrangeiros, as linhas curvas das nossas colinas não teriam a mesma maneira de captar a luz, monótona seria a nossa alimentação, mais estreitos o nosso saber e a nossa percepção do mundo, diferente a nossa forma de olhar o céu.

Il Cipresso? Un Irano-siriano sbarcato sulle nostre coste con un passaporto greco-romano! Tutti si erano diffusi a piacimento sul mare latino.

Poi, avevano conquistato l'entroterra, semi portati dai carretti dei mercanti, attaccati ai becchi degli uccelli, trasportati dal vento.

Senza questi stranieri, le linee curve delle nostre colline non avrebbero la stessa maniera di catturare la luce, monotono sarebbe il nostro cibo, più miseri il nostro sapere e la nostra percezione del mondo, diverso il nostro modo di guardare il cielo.

L'òme qu'aimava los arbres ensajava d'imaginar las valadas , las pendas dels puèges , los plòs e las planas redusits a l'unic cobèrt vegetal indigèna teissut de fraisses vèrnhes, de garrics, d'avelanièrs, de telhs .. E l'òme mercejava los dieus ailats d'aver botat dins lo còr dels òmes e dels arbres la necessària passion del viatge.

L'uomo che amava gli alberi provava ad immaginare le vallate, i pendii dei monti, gli altopiani, le pianure ricoperti dalle sole piante indigene come frassini, ontani, querce, noccioli, tigli.....

E ringraziava gli dei alati d'aver messo nel cuore degli uomini e degli alberi la necessaria passione per il viaggio.

**De todos estes imigrantes,
as oliveiras eram as suas preferidas.**

**Uma delas tinha lançado
as suas raízes ao abrigo
de um veio de calcário,
numa soalheira encosta
onde se tinha estabelecido há séculos,
estava inscrito na espessura
do seu tronco e no poder
da sua ramagem.**

**Din toți acești imigranți,
măslinii erau preferații săi.
Unul își agățase rădăcinile
într-o îngrăditură de calcar,
unde se stabilise de secole,
scria în grosimea trunchiului
său și în vigoarea ramurilor.**

De tous ces immigrants, les oliviers étaient

Au village tout le monde le connaissait, on tenait à lui: sûr qu'il avait connu les premiers des Fabre, les premiers des Pagès, les premiers Teisseire, les premier Astruc, et les Pastre, et les Vialade, et les Cros!

Il était le témoin silencieux qui regardait défilier les cohortes éphémères des générations humaines, qui en authentifiait l'histoire en la marquant au sceau de son inaltérable vie.

En el pueblo todo el mundo lo conocía, estaban encariñados con el: seguro que había conocido al primer Fabre, el primer Pagès, el primer Teisseire, el primer Astruc, y los Pastre, los Vialade, y los Cros.

Era testigo silencioso qui veía desfilas cohortes efímeras de generaciones humanas, que daba fe de la historia, marcándola con sello de su vida inalterable.

**L'ertèrn, es coma aquò que l'aviam nomenat.
Contaviam qu'aviá subreviscut als cotelièrs de Simon de
Monfort, a las entòrchas dels ligaires, a l'immens
expandiment del plant aramon...**

**Veşnicul, astfel fusese numit. Se povestea că
supravieţuise cuţitarilor lui Simon de Monfort, torţelor
şi imensului val al altoirilor...Supravieţuise!**

**Omul care iubea pomii
se oprea în fața**

**Veșnicului
în fiecare zi,**

**pausava sas mans
sul pè del colòs
amb -a cada còp-
l'alègra sensacion
de tutejar l'eternitat.**

**S'arrêtait chaque jour devant l'Eternel,
il posait ses mains sur le tronc du colosse
avec à chaque fois l'allègre sensation
de tutoyer l'éternité**

**Ed ecco che una terribile mattina blu-metallo,
una fredda mattina di novembre, ancora prima
di arrivare al sentiero che porta all'Eterno,
ebbeil presentimento di un dramma definitivo.
Affrettò il passo.**

**E eis que numa terrível manhã de um azul metálico,
uma fria manhã de Novembro, mesmo antes de chegar
ao caminho que levava ao Eterno, ele teve o
presentimento de um drama definitivo.
Apressou o passo.**

Abal, dejós la barra rocassosa, l'oliu èra pas pus qu'un esquelet calcinat quilhat al mitan d'una sampa de cendres... Un essartatge mal contrarotlat, una passagièra negligéncia umana aviá tuat l'Etèrn!

Laggiù, sotto il costone roccioso, l'olivo non era più che uno scheletro carbonizzato che si innalzava in mezzo a una pozzanghera di cenere.....

Un debbio controllato male, una passeggera negligenza umana aveva ucciso l'Eterno!

Omul plecă foarte repede, fără să se întoarcă. Iarna, primăvara, vara, toamna îl văzură urmând drumuri diferite, departe de rugul unde timpul limitat își luase revanșa.

O homem partiu muito depressa, sem olhar para trás.

O Inverno, a Primavera, o Verão e outra vez o Outono continuaram a vê-lo seguir pistas diferentes, longe da fogueira onde o tempo, teimoso, tinha, finalmente, conseguido vingar-se.

**Un giorno tuttavia,
decise di far violenza a sé stesso,
di riprendere
il sentiero “di prima”,
quello che l’aveva
visto così sovente meditare
davanti all’Eterno.**

**L’oscuro desiderio di rinunciare,
di interinare una volta
per tutte la morte dell’albero
che anche lui aveva finito per
credere immortale.**

**Si fermò davanti al gigante folgorato,
meccanicamente si mise
ad accarezzare un ramo
dalle foglie carbonizzate.**

**Un jorn pr’aquò,
decidiguèt de se far violènça,
de tornar prene
la dralha d’ »avant »,
aqueu que l’avia vist tant sovent
meditar davant l’Eterne.
L’escura desirança de tirar un trach,
de se resignar un còp
per totas a la mòrt de l’arbre
qu’avia acabat el tanben
per creire immortal.
S’arrestèt davant lo gigant folzejat,
per maniera se metèt
d’amanhagar un ram
de las fuèlhas carbonosas.**

Et il eut soudain, sous ses doigts, comme un tendre liseré de fraîcheur. Il ouvrit la main: tout au long de la ramille, entre les feuilles recroquevillées, de jeunes pousses à peine écloses tendaient leur limbe minuscule vers la lumière.

Y de repente tuvo, bajos sus dedos, como ribete de frescura. Abrió la mano : a lo largo de la ramita, entre las hojas marchitas, tiernos brotes a penas abiertos tendían su minúsculo limbo hacia la luz.

L'uomo che amava gli alberi non aveva che da ridiscendere verso il villaggio per annunciare la bella notizia: lassù, sul versante soleggiato, l'Eterno riprendeva vita.

Per l'eternità, non ne aveva mai dubitato.

Omului care iubea pomii nu-i mai rămăsese decât să coboare în sat pentru a anunța vestea nemaipomenită: acolo, sus, veșnicul revenea la viață. Pentru veșnicie, el nu se îndoise niciodată de aceasta !

Ao homem que amava as árvores só lhe restava voltar a descer em direção à aldeia para anunciar a boa-nova: lá em cima, na encosta, o Eterno voltava à vida. Para a eternidade, nunca tinha duvidado disso.

Claude MARTI-SALAZAR